

af en anden persons identitet eller ved hjælp af forfalskede, falske eller ugyldige dokumenter, ikke er til hinder for, at ansvaret pålægges den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visumet. Den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet, er dog ikke ansvarlig, hvis den kan fastslå, at der er begået svig, efter at dokumentet er udstedt.

Dublinforordningens artikel 10 viderefører princippet fra Dublinkonventionens artikel 6, hvorefter den medlemsstat, hvortil asylansøgeren er indrejst ved ulovligt at krydse medlemsstatens grænse af land-, sø- eller luftvejen fra et tredjeland, som udgangspunkt er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Det følger således af Dublinforordningens artikel 10, stk. 1, at hvis det på grundlag af beviser eller indicier påvises, at en asylansøger ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er indrejst fra et tredjeland, er den medlemsstat, hvori vedkommende er indrejst ulovligt, ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Endvidere følger det af artikel 10, stk. 1, at den pågældende medlemsstats ansvar ophører 12 måneder efter den dato, hvor grænsen blev passeret ulovligt.

Artikel 10, stk. 1, henviser for så vidt angår kravene til »beviser og indicier« til forordningens artikel 18, stk. 3, hvoraf det fremgår, at der udarbejdes to lister, som revideres med jævne mellemrum, med angivelse af, hvilke beviser og indicier der er tale om efter en i bestemmelsen opstillet grunddefinition på »beviser og indicier«. De gældende lister er optrykt som bilag til Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 af 2. september 2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsskibpassager i en af medlemsstaterne.

Det bemærkes, at Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen i afgørelse nr. 1/97 af 9. september 1997 (EF-Tidende 1997 nr. L 281, side 1) på tilsvarende måde opstillede to lister vedrørende beviser og indicier.

Endelig bemærkes det, at Dublinforordningens artikel 10, stk. 1, henviser til, at der til brug for at påvise, at en asylansøger ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat kan anvendes de data, der er omhandlet i kapitel III i Eurodacforordningen, der vedrører optagelse og videregivelse af fingeraftryksoplysninger af udlændinge, der pågribes i forbindelse med ulovlig passage af en ydre grænse, jf. nærmere herom i afsnit 2.2.2.2.

Hvis en medlemsstat ikke efter Dublinforordningens artikel 10, stk. 1, kan holdes ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og hvis det påvises, at asylansøgeren på baggrund af en ulovlig eller i øvrigt udokumenteret indrejse har opholdt sig i en anden medlemsstat i en sammenhængende periode på mindst fem måneder forud for indgivelsen af ansøgningen, er det denne anden medlemsstat, der er ansvarlig for at behandle asylansøgningen, jf. forordningens artikel 10, stk. 2. I den forbindelse er det endvidere i forordningen tilkendegivet, at har asylansøgeren opholdt sig i flere medlemsstater i perioder på mindst fem måneder, er den medlemsstat, hvor asylansøgeren senest har haft et sådant ophold, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Efter Dublinforordningens artikel 11, stk. 1, er en medlemsstat, hvori en asylansøger er indrejst uden krav om visum, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om asyl. Dette gælder dog ikke, hvis asylansøgningen indgives i en anden medlemsstat, hvor asylansøgeren også er fritaget for visum. I så fald vil den sidstnævnte medlemsstat være ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Dublinforordningens artikel 11, stk. 1, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 7, stk. 1, dog således at Dublinforordningen er tilpasset de forhold, der følger af anvendelsen af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen (EF-Tidende 2000 nr. L 239, side 19) og visumforordningen (EF-Tidende 1995 nr. L 164, side 1) med senere ændringer.

Indgiver en tredjelandsskibpassager en ansøgning om asyl under transitophold i en lufthavns internationale transitområde i en medlemsstat, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, jf. forordningens artikel 12.

Dublinforordningens artikel 12 svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 7, stk. 3.

Kan det ikke på baggrund af kriterierne i forordningens artikel 9-12 afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, anses den første medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til, for ansvarlig, jf. forordningens artikel 13.

Dublinforordningens artikel 13 svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 8.

3.2.2.3. Fravigelse af kriterierne for fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat af hensyn til bevarelsen af familiens enhed

Fører anvendelse af de i Dublinforordningens artikel 6-13 nævnte kriterier til, at en familie, der samtidig indgiver ansøgning om asyl i en medlemsstat, adskilles, skal der efter Dublinforordningens artikel 14